

heder som ændret ved Lov af 20. Marts 1940 (Nr. 98) sættes ud af Kraft, saa længe nærværende Lov har Gyldighed.

Lovforslaget blev i *Folketinget* anbefalet til Vedtagelse af Ordførerne for Socialdemokratiet, Venstre, Det konservative Folkeparti, Det radikale Venstre og Retsforbundet. Venstres Ordfører, *Krag*, udtalte Tilfredshed med, at Arbejdsro i Landet blev sikret ved Forbud mod Strejker og Lockouter, og at det oprindelige Udkast var undergaaet betydelige Ændringer i Favn af de principielle Betragtninger og meget alvorlige Betæneligheder, som mange inden for Venstre havde næret, og som endnu ikke helt var bortelimineret; Tvangsmomenter af den Art, som fandtes i Udkastets § 8 (se Indledningen), vilde Venstre aldrig gaa med til. For Enighedens og Samarbejdets Skyld havde Partiet ikke villet nægte at række Haand til Gennemførelse af denne Lovgivning, men man fandt det ønskeligt, at der blev tilvejebragt Klarhed paa en Række nærmere angivne Punkter, hvor Forslaget syntes uklart.

Derimod tilraadede *Valdemar Thomsen* (B.) at stemme imod Forslaget. Efter hans Mening var den i Hovedorganisationernes Henvendelse til Regeringen indeholdte Henvisning til Faren for Arbejdsstandsninger kun et Paaskud, thi Arbejdsstandsninger havde gennem Aar været praktisk talt handlvst, og under den nuværende Situation var Strejker og Lockouter fuldstændig utænelige. Den Tendens, der prægede Henvendelsen, var den gammelkendte: det faglige og det politiske skal fortsat tvinges op i en højere Ented, men denne Tendens kunde ikke bære i den kommende Tid. Det fremsendte Udkast var i det allervæsentligste og i Princippet blevet antaget, og derfor blev Resultatet ogsaa, at et Fagforeningsdiktatur, som mange ellers troede skulde være forbi, nu med Venstres og de Konservatives Billigelse blev stivet af. Nævnet vilde efter alt at dømme komme til at bestaa af Folk, som ikke havde Forstaaelse af at fremme Landets produktionsmæssige og erhvervsmæssige Forhold og at afbalancere Forholdet mellem Lønninger og Priser. Selv om Bondepartiet var indforstaaet med, at Strejker og Lockouter maatte høre Fortiden til, var det derfor saare langt fra at betragte den foreslaede Ordning som tidssvarende og forsvarlig, og hvis § 2 gennemførtes uændret, kunde Loven kun opfattes som en Udfordring mod Landbruget.

Aksel Larsen (D. K.) tog Afstand fra den i Hovedorganisationernes Henvendelse givne Begrundelse for Oprettelsen af et Arbejds- og Førlignævns: at Arbejdsstandsninger skulde være en Fare for Produktionslivet. Man kunde ikke undgaa at faa den Tanke, at der bag Henvendelsens Ord herom i